

Arrest

nr. 201 311 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DE LEEUW
Brusselsesteenweg 691
9050 GENTBRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE LEEUW, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1977.

1.2. Op 14 mei 2016 meldt de verzoekende partij zich samen met mevrouw A.H. aan bij de administratieve diensten van de stad Brugge om een wettelijke samenwoning te laten registreren.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 27 juli 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer die verklaart te heten:

[...]

Naam/[...] : [D.]

Voornaam/[...] : [A.]

[...]

Nationaliteit/[...] : Guinee

In voorkomend geval/[...], ALIAS:/

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14:

Artikel 74/14 §3, 1° : er bestaat een risico op onderduiken

Artikel 74/14 §3, 4° : de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 05/10/2013, 27/05/2013 en op 10/11/2015)

Betrokkene werd door de stad Gent op 30/04/2013 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende op 17 mei 2016 een aanvraag wettelijke samenwoning in met mevrouw [H.A.]. Een wettelijke samenwoning heeft geen recht op verblijf.

[...]"

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft bij aangetekend schrijven van 30 januari 2018 een “synthesememorie” aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toegestuurd.

De Raad merkt op dat de beroepsprocedure voor de Raad inquisitoriaal van aard is, waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen.

Daarnaast dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij ervoor heeft geopteerd om een beroep tot nietigverklaring gepaard gaande met een vordering tot schorsing in te dienen tegen de bestreden beslissing. Het indienen van een synthesememorie is enkel voorzien in het geval van een zuiver beroep tot nietigverklaring of voor zover een beroep tot nietigverklaring gepaard gaande met een vordering tot schorsing niet in korte debatten wordt behandeld. Indien de Raad oordeelt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen kunnen worden behandeld omdat de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist, is niet voorzien in de mogelijkheid tot het neerleggen van een synthesememorie. Dit volgt uit een samenlezen van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de artikelen 39/68 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Gelet op hetgeen voorafgaat en waar – zoals volgt uit de verdere bespreking – blijkt dat huidig beroep in korte debatten kan worden behandeld, dient dit stuk ambtshalve uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

“[...] Artikel 8 van het EVRM houdt het recht op eerbiediging van privé-, familie-, en gezinsleven in. Overeenkomstig dit artikel heeft eenieder het recht op respect voor zijn privéleven, familie- en gezinsleven, zijn woning en correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.5).

De overheid dient de zorgvuldigheidsplicht na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur.

Overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de motiveringswet dient een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken bovendien gemotiveerd te zijn.

Deze motiveringsplicht houdt een formele en inhoudelijke motivering in. Een gebrekkige motivering staat gelijk met afwezigheid van motivering.

Daarbij zijn vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71).

De bestreden beslissing bevat een louter formele motivering, waarbij onterecht géén rekening werd gehouden met de internationale rechtsnorm van art. 8 EVRM.

[...] Ingevolge het samen lezen van voormeld art. 8 EVRM met de zorgvuldigheidsplicht en gezien art. 8 EVRM primeert op de artikelen van de Vreemdelingenwet (zie o.m. RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Uit de motivering moet blijken dat voormeld onderzoek wel degelijk in acht werd genomen.

Ingevolge rechtspraak van het EHRM dient een belangenafweging in het kader van het door artikel 8 EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven te worden gemaakt, waarbij een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Uit rechtspraak van Ued. Raad blijkt dat de wettigheidscontrole van de Raad erin bestaat na te gaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie-, gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde (zie o.m. Arrest RvV dd. 18.04.2016 nr. 165 997).

Zoals hieronder omstandig aangetoond werd bij het afleveren van het BGV niet in het minst rekening gehouden met voormelde rechtsregels / principes.

[...] De bestreden beslissing, het BGV dd. 27.07.2016, schendt onmiskenbaar art. 8 EVRM, dit in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Zoals uit de uiterst beperkte motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt, werd niet de minste rekening gehouden met de internationale rechtsnorm ex art. 8 EVRM.

A contrario werd art. 8 EVRM flagrant geschonden, nu het bevel om het grondgebied te verlaten precies werd afgeleverd op het moment dat verzoeker werd ondervraagd nopens diens wettelijke samenwoning. Omtrent deze samenwoning wordt enkel het volgende vermeld :

“Betrokkene diende op 17 mei 2016 een aanvraag wettelijke samenwoning in met mevrouw [H.A.]. Een wettelijke samenwoning heeft geen recht op verblijf”.

Verzoeker wenst bovendien aan te stippen dat hij zich niet van de indruk ontdoen dat deze ondervraging niet objectief en met de nodige vooringenomenheid gebeurde. In dat verband dient gewezen op de vermelding onderaan op pagina 1 van het BGV als zou verzoeker “gearresteerd” zijn.

In elk geval is duidelijk dat bij het nemen van de beslissing géén rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker, en dat a fortiori geen belangenafweging werd gemaakt.

Daardoor ligt niet enkel een schending voor van art. 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel, doch ook van de motiveringsplicht. Doordat de beslissing niet in het minst verwijst naar art. 8 EVRM is zij immers niet naar recht gemotiveerd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.07.2016 dient dan ook te worden geschorst en geannuleerd.”

3.2.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens worden de feitelijke overwegingen uiteengezet. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten haar betegend op 27 mei 2013, op 5 oktober 2013 en op 10 november 2015. Hij benadrukt dat de verzoekende partij op 30 april 2013 reeds werd geïnformeerd door de stad Gent over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Daar zij nu opnieuw is aangetroffen in onwettig verblijf, stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Tevens wordt er gemotiveerd dat de verzoekende partij op 17 mei 2016 weliswaar een aanvraag tot wettelijke samenwoning heeft ingediend met mevrouw H.A., maar dat “een wettelijke samenwoning [...] geen recht [geeft] op verblijf”.

De verzoekende partij stelt dat de formele motiveringsplicht wordt geschonden doordat in de motivering van de beslissing niet wordt verwezen naar artikel 8 van het EVRM, niettegenstaande het gegeven dat zij zich had aangemeld bij de stad Brugge om een wettelijke samenwoning aan te gaan met mevrouw A.H.

Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 28 november 2017, nr. 239.974: “De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de door de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in. Door aan te nemen dat wat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM betreft een uitdrukkelijke motivering in het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is vereist en enkel op grond van het ontbreken van dergelijke motivering, zonder nader onderzoek van het dossier, te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die verdragsbepaling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet wettig besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven betreffende de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging in het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.”).

Bovendien kan de verzoekende partij niet voorhouden dat in dit verband geen enkele motivering is voorzien. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in zijn beslissing gemotiveerd dat voor hem het enkele gegeven van een wettelijke samenwoning niet volstaat opdat dient te worden aangenomen dat de verzoekende partij is gerechtigd op enig verblijf.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt ook niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Zij beroept zich eveneens op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist de motieven hieromtrent niet.

Zij stelt echter dat er geen rekening wordt gehouden met artikel 8 van het EVRM en dat er geen sprake is van een belangenafweging.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip '*privéleven*' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met mevrouw A.H., die de Belgische nationaliteit bezit.

De Raad merkt evenwel op dat de verzoekende partij, door het louter wijzen op een aanmelding bij de stad Brugge met het oog op het aangaan van een wettelijke samenwoning met mevrouw A.H., nog niet aantoonde dat er in casu sprake is van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. De Raad benadrukt dat het aangaan van een wettelijke samenwoning geen partner- of liefdesrelatie veronderstelt, zoals dit wel het geval is bij het aangaan van een huwelijk. Dit enkele gegeven volstaat dan ook niet als bewijs van een partnerrelatie met mevrouw A.H., laat staan van een duurzame partnerrelatie die als dusdanig onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Het administratief dossier bevat voor het overige geen stukken die wijzen op een daadwerkelijke partnerrelatie. Ook bij haar inleidende verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen concrete stukken bij waaruit een dergelijke relatie kan blijken. De enige stukken die hierbij werden voorgelegd waren stukken die aantonen dat er vanaf april 2016 sprake is van een samenwoning. Indien de verzoekende partij, zoals zij thans voorhoudt, reeds in november 2014 mevrouw A.H. leerde kennen en zij een relatie hebben, zou toch van haar mogen worden verwacht dat zij minstens een begin van bewijs van een daadwerkelijke partnerrelatie voorlegt. Nu zij op dit punt in gebreke blijft, overtuigt zij niet dat zij kan terugvallen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij overtuigt dan ook evenmin dat omtrent een dergelijk beschermenswaardig gezinsleven een verdere belangen-afweging of motivering zich opdrong of opdringt.

Bij haar zogenaamde synthesesamenvatting voegt de verzoekende partij nog een verzoekschrift tot hoger beroep inzake de beslissing waarmee de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde de wettelijke samenwoning te registreren, en waarin wordt verwezen naar allerlei stukken die alsnog een (duurzame) relatie moeten aantonen. De Raad kan evenwel enkel maar vaststellen dat de verzoekende partij nalaat deze stukken ook aan te brengen in de huidige procedure, zodat deze niet in de beoordeling kunnen worden betrokken.

Daarenboven benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu werd de verzoekende partij niet eerder tot een verblijf toegelaten of gemachtigd, noch wordt er een einde gesteld aan enig recht op verblijf. Het betreft een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het privé- of gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108)

Zoals reeds werd geduïd, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij een wettelijke samenwoning wenst aan te gaan met een Belgische onderdaan. Er wordt echter gesteld dat het enkele gegeven van een wettelijke samenwoning niet maakt dat men is gerechtigd tot een verblijf in België. De verzoekende partij gaat geenszins in op dit motief in de bestreden beslissing. Hieruit blijkt een, weze het summiere, belangenafweging, waarbij werd geoordeeld dat het belang van de verzoekende partij om in België een wettelijke samenwoning aan te gaan niet opweegt tegen de belangen van de Staat die zijn gebaat bij een strikte toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar middel nalaat om enig concreet gegeven naar voor te brengen dat ten onrechte niet bijkomend in rekening is gebracht. Er blijkt ook niet dat deze beoordeling in de thans voorliggende situatie kennelijk onredelijk is, waar enerzijds de verzoekende partij diende te weten dat, gelet op haar precaire verblijfssituatie in België, zij geen enkele verwachting kon koesteren hier een privé- of gezinsleven te mogen uitbouwen en anderzijds – zo wordt herhaald – een wettelijke samenwoning op zich geen partnerrelatie vereist en de overige stukken van het dossier niet wijzen op een daadwerkelijke partnerrelatie, laat staan een duurzame en stabiele partnerrelatie. De Raad wijst erop dat de wetgever in beginsel ook slechts heeft voorzien in een recht op verblijf op basis van een wettelijke samenwoning, voor zover daarnaast ook effectief een duurzame en stabiele partnerrelatie wordt aangetoond. Hiervoor kan worden verwezen naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit bewijs wordt in het kader van de huidige procedure niet geleverd. De verzoekende partij blijft in haar middel volledig in gebreke toe te lichten waarom haar band met mevrouw A.H. getuigt van een zeer uitzonderlijke omstandigheid die maakt dat zij zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij geeft enkel aan dat zij betwijfelt dat de ondervraging bij de politie omtrent de intentie tot wettelijke samenwoning objectief en zonder vooringenomenheid heeft plaatsgevonden. Met dit betoog kan de verzoekende partij de bestreden beslissing echter niet nietig doen verklaren.

De verzoekende partij maakt aldus, in de huidige stand van het geding, geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid aannemelijk om haar toe te laten tot een verder verblijf in België. Zij maakt ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of dat deze kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.3. Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS